

דברי תורה

מכ"ק מרכז אדמו"ר הగה"ק זצוקללה"ה

(ל"ב – י"ז)

גלוון אלף תרגנ"א

בשיעור חומש ורשות יתרו תש"ט

בתורה"ק (שמות י, א) ויישמע יתרו בחן מדין חותן משה את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוציאו ה' את ישראל ממצרים.

יש לבאר מה שבתחלת הכתוב שם אלקים ואחר כך השם הו"ה. ובראשי, יישמע יתרו, מה שמוועה שמע ובא, קריית ים סוף ומלחמת עמלק. ויש לדיק בדקוק אומרו שמע ובא. גם צרייך比亚ור דהלא הרבה נסים נעשו להם לישראל ומהוז דוקא בשמיית שני דברים הללו נתעורר לך (ועיין וכחים קמץ).

*

נקדים תחילת לתרין מה שיש להקשות בדבר האמור לעיל בפרשה הקודמת, בתלונת כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר, ויאמרו אליהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד ה' באזין מצרים בשפטנו על סיר הבשר וגוי (ט), והתמהה בזעפת ועללה הלא בהיות בני ישראל במצרים כשרא פרעה אל משה ולאהרן ויאמר לנו זבחו לאלהיכם בארי, ויאמר משה לא נכנן לעשות כן כי תועבת מצרים נובח לה' אלקינו הנה נובח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו (ח, כב), ועיי"ש באבן עורא דהמצרים לא אכלו בשאר כל, ועין שעפ' חיים חידושים ופלפולים לחנוכה, ברך א' עמי תפ-תסה), אם כן איך אמרו עתה בשפטנו על סיר הבשר, מאין להם בשאר אם תועבת מצרים הייתה אכילת הבשר.

ביואר הדברים נראה לומר דעתה שניינו (פסחים סד) הפסח נשחת בשלש כתות שנאמר ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל, קהל ועדה וישראל, נכנסה כת הראושונה, נתמלאה העוזרה, נעלו דלתות העוזרה וכו', ובגמרה (שם ע"ב) איתמור, אביי אמר נגעלו תנן כמה דעווילו מעילו וסמכינן אניסא. רבא אמר נגעליין תנן ולא סמכינן אניסא וכו' עי"ש. ויש לבאר סברת פלוגתכם במאי תלייה. גם למה דייקא בדבר זה נחلكו והלא כמו נסים נעשו בבית המקדש.

אגוד חסידי צאנז בארץ הקודש
מרכז הוצאה לאור "שפיע חיים"

רחוב רבי עקיבא 8 ★ ת"ד 5032 ★ טלפקס 09-8820355 ★ קריית צאנז נתניה

ונראה דיש לחלק בגדרו של ענין הסמייה על הנם. זהנה בכל דבר שנוגע לצרכי גוף יש לו לאדם להשליך ייבבו על ה', ואם הוא נתון בצרה יבטיח בה' מעוזו בעת צרה שיעורו והפלתו, כדבר המכטוב (ירמיה י), ברוך הגבר אשר יבטיח בה' וזה ה' מבטחו, דייקא, בדברים הנוגעים לעצמו. מה שאין כן בענייני רוחניות ובצרבי שמים, כגון ל��נות תפליין או אתרוג נאה, אין לו לשבת בחיקוק ידים ולסמנך על הנם שה' יעזור ויזמין לידו כמציאות הבאה מалаיה, אלא חייב לעשות השתקדות ולטרוח בגופו בשכיל לקיים מצאות ה'.

לפי זה יש לומר דלחכי אמר רבא גועלין תנן ולא סמכינן אניסא, כיון דaicא חיווב לשחות את הפסק בשלש כתות, לנין יש לעשות פעולות בידי אדם ולא לסמנך על הנם. ברם אביי סבר דעתן זה חיווב גמור לשחות בשלש כתות ושפיר סמכין על הנם, ולוזה גועלין תנן (עיין שם בא"ח שכן כתב בדיון אביי הרמב"ם בפ"א מהלכות קרבן פסה החלנה י"א דשלש כתות לאו לעיוכובה עי"ש, ובמואורי שם במשנה. וע"ע בירושאל סבא גליון נז עמי תקעו ואילך, גליון ס"ז עמי תשצא ואילך, ובשפע חיים היודושים ולפלילים להנוכה, פרק ב' עמי לתתי, ודדו"ק).

על פי זה יש לומר שאבן בני ישראל בגודל ממדת בטחונם לא נתיראו מן המצריים ושחתטו ואכלו בשר בארץ מצרים, וזה שאמרו בשבתנו על סור הבשר וגוי, מכל מקום בנוגע לוביית קרבנות לה' הרוי יש לעשות השתקדות לקיים המצווה בשלימות ובאופן מובטחה ולא לסמנך על הנם, ולוזה ביקש משה (שמות ה כ) דרך שלשת ימים נלך במדבר וזבחנו לה' אלקיינו וגוי, ולא בארץ מצרים, כיון שהוא בגדר סכנה לזבוח תועבת מצרים לעיניהם ודדו"ק.

*

הומחה לחילוק זה יש לראות מקרים ים סוף ומלחמת עמלק. כי בהיות ישראל חונים על הים ומצריים רודפים אחריהם, שם כתיב (שמות יד, ג-ה) ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם הים כי אשר ראתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם, ה' ילחם לכם ואתם תחרישין, מה שאין כן כשהבא עמלק להלחם עם ישראל ברפידים, או כתיב (שם יי, ח-ט) ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא להלחם בעמלק וגוי, ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק וגוי. זאת מושום שכאשר חנו בני ישראל על הים לא היו אלא בסכנה גשטיית, שרדפו המצרים אחריהם כדי לשעבדם בשיעבוד הגוף וככתוב (שם י, ח) ויאמרו מה זה עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו, וכזה יש להם לסמנך ולכתחה בה' ולא לעשות שום פעולה. אבל עמלק שבא לטמא את ישראל, כמו שאמר המכטוב (דברים כה, ז-ה) זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצעתכם מצרים, אשר קרך בדרך וגוי, וברשי' שם שהוא לשון קרי וטומאה, בכנון דאי יש לצאת ולהלחם מלחמה לה' בעמלק.

מכאן תוכחת מוגלה לאנשים אשר זה דרכם נסל למו לצאת לדור בעירות רחומות שאין שם יישוב יהודי, בטעה שם ישלו ידים במלאכה ותאה פרנסתם מצויה להם בריות, ואילו בנוגע לענייני יהדות וחינוך הבנים תולמים עצם באילן גדויל ואומרים שה' יעזור להם שם ללכת בדרכיו. אך באמות לא כן נחלת עבדי ה' החדרים אל דבריו,

הלו בוחרים לשבת במקום שטוב להם לנDEL בנים לTORAH, ואף שאין להם ממה להתפרנס שם בוטחים בהשיות כי לא קצירה ידו לספק להם די מהסורים גם שם. וכן שננו חכמים בלשון המשנה (אבות ד, י) רבי נהוראי אומר חי גולה למקום תורה ואל תאמר שהיה Taboa אחריך شبיריך יקימו בייך ואל בינתך אל תשען, היינו אל תשב במקומך וצפה שיבואו לשם תלמידי חכמים וירוך בינה, אלא תהא גולה למקום תורה. כן אל יאמר האדם אני אין יכולתי למלמד, רק אבכה ואשפוך שיח לפני המקומות בתפלת אהבה רכה ואתה חונן וממי לא כבר יtan ה' חכמה לבני, אלא ידע נאמנה שאין הוא בן חורין להפטר מן המלאכה ועליו לעמול ולהתינגע על דברי תורה, ואז ישלח לו ה' עוזו מוקודש להחכמו להבין ולהשכיל, וכמו שאמרו (מניה ז) אם יאמר לך אדם יגעתי ולא מצאתاي אל תאמן, לא יגעתי וממצאתاي אל תאמן, יגעתי וממצאתاي תאמן, הני מיili בדברי תורה, אבל במשיא ומתן סיעתא הוא מן שמיא.

ולעניננו יש לומר, בבחילהה כמספר ישתו מלהעבה ורה ורצה להתגיר ולמוד תורה, לא ראה צורך בדבר לבוא ולנדוד לדבר שם כדי לשטוע תורה מפני משה, כי חשב בדעתו אשר כמו שהוא למד תורה מפני מלך ומפני הגבורה כך גם הוא אוכחה לך, וכמו שהוביש ה' מי ים סוף לפני בני ישראל מבלי שהם יעשו שם פעולה לך. אבל אחרי ששמע מלחמת עמלק, שם יצאו ישראל להזום מלחמת ה' בגבורים כיון שבענייני שמים בדברים הנוגעים למקום אין סובכין על הנם, אז יצא ממקומו ובא אל הר האלקים חורבה. וזה דקדוק אומרו, מה שמצועה שמע צבא' דיקא ולא נשאר יוושם במקומו ובארצו בבחילהה, קרייתם סוף ומלחמות עמלק, כי מסתירת עני עניינים למד על היחסוק הזה שבין צרכי הנוף לצרכי שמיים, שבוגע לדברים גשמיים טוב להסתור בה' שיספק צרכיו גם במדבר, ואילו בדברים הנוגעים אל הנשמה חייב אדם לעשות השתדלות, ולו בא גולה למקום תורה.

אלל הדברים יבואו בלשון הכתוב, דינה ידוע שם אלקם בגימטריא 'הטבע' ומורה על ההנחה הטבעית, שם הויה' מורה על ההנחה הנסית למעלה מדרך הטבע המפוררת רק בידי הבודרא ית"ש (עין פרדס י), ה' בשלח'ך תורה שבכתב פרשת תרומה, שם פסחים, מצה עשרה, דריש ג', אותן שפה, שם בראש ואות תעא-תעב, ראשית הכתמה, שער האבה פ"ז, שוי' חכם צבי ס"י). זהו אומרו וישמע יתרו ונ"ז את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו, היינו שכדי להיות עם ה' היו זקנים לעשוות מלחמה עם עמלק בדרך הטבע, ומהד שני כי חזיא וויה' את ישראאל ממצרים, היינו שכצתה ישראל ממצרים להירות משעבוד הנוף עשה עמיהם נסים שלא בדרך הטבע, ושמועה זו של שני דברים הללו שמע יתרו ובא.

*

בדרך זה יש לבאר דברי המדרש (בראשית רנה פט, ג) אשרי הגבר אשר שם ה' מבתו, זה יוסף, ולא פנה אל רהבים, על ידי שאמר לשר המשקים זכרתני והזכירתי. ניטסף לו שתי שנים, עכ"ל, וכבר החלכו בו גמימות דלאורה יש כאן סתרה מניה וביה, ולודכנו נראה כי יופק הצדיק התבונן וראה שביוישבו בביה האסורים יש לו הרבה

מניעות והפרעות מעובדות ה', וקיים מצוותינו, והשׁב זאת בגדר צרכי שמיים שעליו לעשות השׁתדלות לחירוטו, על כן אמר לשׁר המשקדים כי אם זכרתני וגנו, ולזה אין בכך מושם פגס בטהוננו. ברם אישרי הנבר אשר שם ה' מבטחו דיקא, היינו בענינים הנוגעים לעצמו ובכ"ל, זה יוסף.

מכל מקום לפי גודל מדריגתו דקדוק עמו בכחות השערה, בכתבוב (תהלים ג, ג) וסביריו נשורה מאד, ובגמ' (יבמות קכא, בבא קמא ג) מלמד שהקדוש ברוך הוא מדקך עם סביריו אפילו כחوت השערה. היינו שדבר זה עדין נחשב כלוצר עצמו והוא לו לשום בה' מבטחו ולא לעשות פעהלה, וכן שאברהם אבינו גענש על אלומרו במא אדע כי אירשנה (בראשית ט, ח) ונגור על בניו שנשתעבדו למצרים מאתים ועשר שנה (נדרים לב), כך גם גענש יוקפ ונתופסו לו שתי שנים. ואכן לפי שהיה צד יותר בדבר הקילו בעונשו ולא נתופפו לו אלא שתי שנים בלבד, והבן.

* * *

עוד נראה, בהקדם לבאר דברי המדרש תנומה בפרשtinyו (אות ח) עה"ב (יט, א) בהחדש השלישית עצת בני ישראל מאrain מצרים ביום זהה באו מדבר סיני, ימלמדנו רבינו, החושש בפיו מהו לרפאותו בשבת, כך שננו רבותינו, החושש בפיו מטילין לו לתוך פיו סם של רפואה בשבת מפני ספק נפשות וכל ספק נפשות דוחה את השבת, שאמרה תורה החל עליו שבת אחת כדי שישמור שבתות הרבה וכו', עי"ש, וצריך ביאור השיבות לפסוק זה.

הנה אך אמרה תורה החל עליו שבת אחת כדי שישמור שבתות הרבה, היא בש"ס (יומא פה) לדברי רבי שמעון בן מנסיא מקרא דושמרו בני ישראל את השבת, והיינו מייתורא דקרה וכפלו הלשון ושמרו גנו לעשות את השבת (עיין שם בתוספה יומם היפרומים, ונאור החום דק' שמות לא, ט). ורב יהודה אמר שسؤال יליף לה מוחיו בהם ולא שימות בהם וכו' עי"ש, ולדידיה קשה יתור הקרא דושמרו.

ויש לומר על פי מה שכתבו בספרים הקדושים (עיין תולדות יעקב יוסף בפרשtagן, מצות זכור את ים השבת; קוזת לוי פרשת יצאה ופרשת בא; פידורי של שבת חלק א' שושן ועפ' ב; ועוד) לישיבת הגמורה (שבת קיה) אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים וכו', ולעיל' שם, אמר ר' יהודה אמר רב אלמלי שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהן אומה ולשון וכו', משמע דמספיק שמירת שבת אחת. כתבו דבאות שמירות שבת אחת יש בכוונה להגנן, אלא שאיש החותא אינו מסוגל להגין לשמירות שבת כהלכתה, אשר על כן זוקק הוא לשמירות שבת אחת לפני זה לטהרנו מהטהורי ופשעיו, כדאיתא שם בגמ', אמר רבי חייא בר בא אמר רבי יוחנן כל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד בעודה זורה כדור אנטוש מוחלין לו וכו', ואו יזכה לעשות את השבת השנייה כהלכתה, ועל ידה יזכה לנגала.

בזה יפרש דבר הכתוב, ישמרו בני ישראל את השבת, ועל ידי שמירות השבת הראשונה - לעשות את השבת שלאחר זה כהלכתה.

אך בנוועם אלימלך (בפרשתן) כתוב זול"ק, או יאמר בחודש השלישי ליצאת בני ישראל וכו', רמו כשבאים פונה עצמו מהבעלי ומן והוא יוצא מבין הקליפות, תיכף בא למדינה גדולה ונקרא צדיק גמור, על דרך שאמרו (ברכות לד) במקום שביעי תשובה עומדין וכו', וזה רמו לנו הפסוק שתיכף ליצאת בני ישראל מארץ מצרים, המה הקליפות, ביום זהה באו מדבר סני, מדבר רמו להקדשה גדול שהצדיק מותבodd בעצמו וմדבר את עצמו בו יתרחק, סיini גם כן רמו להקדשה בדרך שאמרו חז"ל (שבת פט), למה נקרא שמו סיini על שם שנעשו ניסים לישראל וירדה שנאה לאומות העולם. עכל"ק.

לפי זה אף האיש החוטא כשמתעוור לשוב אל הארץ יש בידו להתעלות מיד ולשמור שבת כהלבתה, ואין צורך לשמרות שבת לפני זה. ואם כן אודה לה פירוש הנ"ל בפסוק דושמרנו, ועל כרחך דאיתו להתייר פוקה נפש בשבת.

ובמן יבואר המשך דברי המדרש תנומה, בחודש השלישי ליצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום זהה באו מדבר סני, ומהזה שהאדם יוכל להתעלות מרוגע לחברתו, ועל כרחך קרא דושמרוathy להיתר פוקה נפש, ולזה הביא כאן הא דחוושש בפיו מיטילין לו לתוך פיו סם של רפואה בשבת מפני ספק נפשות וכל ספק נפשות דוחה את השבת, שאמרה תורה חיל עליו שבת אחת כדי שישמר שבתות הרבה ודז"ק.

ואפשר רק ממשמעין בדקוק לשונו ימיטילין לו לתוך פיו סם של רפואה בשבת' וכו', שבוה לכוא אלא אסור דרבנן רפואה בשבת גזירה דשיקת סמננים, וكم"ל בשבת דוחה היא אצל פוקה נפש ולא הורתה, וכן מהדורין שלא לעשות אלא באיסור דרבנן ולא בחילול שבת דורייתא בספק פוקה נפש, ויש להאריך בזה הרבה ואכ"ם.

לפי זה לא איזטראיך קרא דוחי בהם לודע דריש ולא שימושות בהם להתייר פוקה נפש בשבת, ויש לומר דאיתו למה שאמרו (עי' ג. ב'ק לה) רבינו אמר אסור מנין שאפילו נכרי ועוסק בתורה שהוא כהן גדול, תלמודו לומר אשר יעשה אותן האדם והי בהם, עי"ש. (ועיין בשפע הימים מכתבי תורה, מהדו"ה, מכתב א).

בזה יבואר הכתוב במין חומר, ווישמע יתרו בהן מדין חותן משה את כל אשר עשה אלקיהם למשה ולישראל עמו, היינו דמותהילה היה יתרו חושש שמוא לא יבוא על שכרו כיון שאין לה נינה עבודה וזה בכל העולם שלא עבר אותה, אבל בשמעע כי חוץיא"ה את ישראל ממגזרים ערחות הארץ, ותיכף לצאתם מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סני לקדשה גדול, שייצאו מבירא עמייקתא לאינגרא רמא, אם כן אף יתרו כהן מדין יכול לצאת מהקליפות ולהתעלות בקדשה להיות חותן משה.

ואם כן כאמור ליכא לפורי שיישמרו בני ישראל את השבת ראשונה כדי שאחר זה יוכלו לעשות את השבת השניה, ועל כרחך מוקמינן לה עלי חיל עליו שבת אחת כדי שישמר שבתות הרבה, ואיתר אין קרא דוחי בהם שאפילו עכו"ם העוסק בתורה הוא כהן גדול, ומשמעותה זו שמע יתרו ובא, ודז"ק.

וישמע יתרו כהן מדין חותן משה את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוציאו ה' את ישראל ממצרים. ראו לבאר מה שזכהיר הכתוב כאן בgentoo שהיה כהן מדין וכומר לעובודה ורתה.

נרא לומר שמתוך גנותו אתה בא לידי שבחו, כי הנה מדרך הרשע להפכ דברי אלקים חיים ומוגעות נתן לכל דברי ה', כי אוננו אטומות מלשםוע יושר דברי אמרת והוא מופך או גורע בדמיונו החשוב. על כן סייף לנו הכתוב בשבוחו של יתרו, שאף בהיותו עדין כהן מדין שמעה שמע דברים כהויתן, וזאת על ידי שהיה חותן משה, וברא מוכחה אבא (סנהדרין קד), וגם התנו לבנו (ב"ר פה, יט; רשי' שתה בג: ד"ה נפק) זיכה אותו שישמעו דברים על נכוגם בעלי סילוף.

* * *

ויקח יתרו חותן משה את צפורה אשת משה אחר שלוחה, ואת שני בניו בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר היהתי בארץ נכריה וגנו' (יה, ב-ג). יש לדיק באמורו אשר' שם האחד וגנו' שכואורה שפט יתרו הוא.

נרא לבאר, דהנה בהשכה ראשונה השאלה מהתעוררת על יתרו שהתנהג כאן שלא בדרך הנימום, כי משה התנו אך יצא יצא ממצרים ואחריו רוב התלאות וטורח הדרך היה מהראוי שיזומנו אל ביתו לנוח קצת מעמלו, ולא שיבוא אליו עם אשתו ושני בניו לשום רוחים על צוארו. אמנם הוא הטיב להזכיר בתוכנות החתנו שלא נוח לו לשבת בארץ מדין, והן בעודנו שם בכיתו על מי מנוחות קרא שם בנו גרשם ואמר כי גר היהתי בארץ נכריה, שאיןו שם אלא גבר.

זה כוונת הכתוב כאן בנתינת טעם על שבא אליו עם אשתו ושני בניו, אשר כלומר בגין כך אשר שם האחד גרשם כי אמר גר היהתי בארץ נכריה, ומה שפט יתרו שלא וואל משה לשבת אצללו.

* * *

כי אמר גר היהתי בארץ נכריה. יש לדיק באמורו או גר היהתי בלשון עבר.

נרא לבאר, דהנה שלוש מודות יש לבני אדם. יש אדם עצב שרואה כל דבר בצורה שלילית ורואה את עצמו ברע כל הימים. יש אדם שהוא יושב ומצפה לראות כל דבר בטוב, בבטחונו שככל דעתיך רחמנא לטב עבד (רכות ס) ובודאי יזממה מזה איזה טובה. גדול מזה והוא האדם שאומור גם זו ל佗בה (ברכות שם ועיי' באטיות זקנים החדש), דהיינו שכבר עתה מאמין ו יודע שהוא טוב ואין כאן רע וצרה כלל.

זו יהותה מדריגת משה רבינו ע"ה שאמור גר היהתי בארץ נכריה ולא עתה, כי בודאי כבר הרחיב ה' לוי, אלא שהוא עדין מכופה ממראה עיני.

* * *

ושם האחד אלעזר כי אילקי אבי בעורי ויצילני מרurb פרעה (יה, ז). הנה CIDOU אף אם אין האדם ראוי לישועה מפאת מעשיין, אם יבקש ויתלה בזכותו אבות יקשב ה'

וישמע ומצווקתו יושיעו. זה אומרינו בתפלה, עוזרת אבותינו אתה הוא מעולם, ובוכותה וזה שאנו תולים בוכותם אתה מגן ומושיע לבניהם אחרים בכל דור ודור. כן משה רבינו ע"ה העניו מאד מכל האדם לא ראה את עצמו ראוי להצלחה, ולא תלה בזכות עצמו אלא בזכות אבותיו, ואמר כי אלקי אבי בעורי ויצילני מחרב פרעה.

ויש להזכיר נופך על פי דברי קה"ק ז"ע בבני יששכר (נאמרי הדש' במל' מה אמר באות כת ובכמ"ק) שהחילוק בין עוזרה לישועה הוא, לשון עוז יצדק על העוזרה מבלי בקשה מוקדמת מהגעור, ותשועה היא כמשמעות המושיע אחר בקשה הנושא עיי"ש, ואף בשיאן לאדם דעת להפילה תחנתו ולבקש ישועת ה' הוא נושא בה' בוכות אבותיו הקדושים. וזה כי אלקי אבי בעורי, בבחינת עוז מבלתי תפלה ובקשה מוקדמת מצד' אלא בזכות אבותי.

אגרת קודש

ב"ה, קריית צאנג, ב' יתרו (תש"ד)

לכבוד יידי-An"ש הרבניים הנגידים החסידים המופלנים וכוי' כל אחד ואחד בשם הטוב יבורך מפני שוכן בציון יושבי ברוקלין **אנשי שארית הפליטה הייז'**

אחדשה"ט עליה בדעתו לפרש בסידורא דשבועתא ושמთא יה, וכן הזרתה אתם את החוקים ואת התורות וכו'. שהעיקר להורות לעם השם הנוגע להם לנפשם ולורעם אחריהם, ולא במה שלא נוגע לדינא ולהלכה למעשה, או שישין לאחדרני ולא להו. וזה והודעת להם את הדרך ילכו בה דייקא, במה שהיא הולכים, ואת המעשה אשר יעשו המה והבן.

ועוד הנפלע"ז החוקים והתורות היינו דיני התורה והוקיה ומשפטיה, אבל והודעת להם גם כן הדרך האמיתית מהתנהנות בדרכי החסידות, והਮעשה הרשות אשר יעשין, הייך לכון בכל דרכיך, ולדעת הכוונה לשם שמים והבן. וזה שייך לכל נשמה לפví שרצו.

זה החילוק. שמשפטו התורה והמצווה המה לכל ישראל לנדוול וקטן בלי שינוי ח"ז, אבל מיili דחסידותה המה לכל אחד לפי שורש נשמתו ולהלכו, כידוע מספרים הקדושים ויעין דברי חיים ריש פרשת מטהות. ולכך והודעת להם, שאתה תודיע להם לפי מה שהמא ווששיך לנפשם והבן.

אבל זהה שיתנהנו במילוי חסידותא ציריכים מוקדם לשמר העיקרי תורה, וכןו שכתב זקיני הקדוש בדברי חיים בפרשタ ואתחנן ודה בפסק ואתם הדבקים. וכןו שהזוהר (אבות, ב, ח) ולא עם הארץ חסיד, שיבא ח"ז לказין בעיקרי התורה ויעין אור החיים ריש פרשת בחוקתי באופן הרו"ג, וכן לפ"ז מה שכתב הרמ"א וו"ז סימן ד וכש"ק"ז שהעסק בפרד"ס לאחר שמלא כרימו בש"ס ופסקים. וזה והזרת אתם מוקדם את החוקים ואת התורות, ולאחר כך והודעת להם את הדרך וכן והבן.

וועוד אפשר לرمז. כי כשם שמצוה לומר דבר הנשמע וכו' ובמotaת סה"ג. זהה והודעת להם את הדרך שתדע שילכו בה, ואת המעשה אשר תדע שייעשון. אבל לא להודיעם מה שלא ילכו בה ולא יעשוהו, שמווטב שייהיו שונגן וכיצה לה) והבן.

ואם כן לפה מה שכותב הרמ"א בא"ח סימן תר"ח ס"ב דמווטב שייהיו שונגן דיקא בדבר שאינו מפורש בתורה, (ותלו' בחילופי גירושאות בש"ס ביצה ושם), עיין בר"ז פרק ד' וטיז ע"ב מדפי הרוי'פ ד"ה וערך סוגיא). ולך וחזרתת **אתם** את החקוקים ואת התורות היננו בכל גוננא. אבל והודעת להם את הדרך במה שאינו מפורש בתורה, רק בזה אשר ילכו בה והמעשה אשר יעשוו והבן.

ולפי מה שכותב המג"א בס"ק ג' דזוקא כשהחוטא הוא שונגן אבל בזoid לא שייך עי"ש. יש לומר בפשיטות, וחזרתת **אתם** במא שעריך (רק) להזהיר אבל על כל פנים יודען אותה, זה בכל גוננא, אבל והודעת, בדבר שאין יודען, רק הדרך שתדע אשר ילכו בה, ובכלאו הכי מוטב להיות שונגן והבן.

שוב מצאתה באשל אברהם שם שבמידת חסידות לא שייך מוטב שייהיו שונגן, וכותב, ומכל שכן ברבים שאפשר שכיננו מן הדברים כלב שם אחד מהן עי"ש. ואולי להכני נקט והודעת להם דיקא, כיוון שהמה רבים, את הדרך אשר אפשר שמרבים יארע שילכו בה והבן.

ולפי הרמ"א שמה דמחלוקת בין רבים שלא רובה להוכיחן מאחר שלא ישמעו, ובividחן חייב להוכיחו עד שיכינו או יקללו עי"ש. אפשר לפרש כי"ל הדרך שתדע שילכו בה, כיוון שהוא דהיננו רבים וככ"ל וד"ק.

אבל בזה תלוי העיקר הגודל מדרבי אבותינו הקדושים - היה אתה לעם מול האלים וגנו, שתוכל לפעול אצל הש"ית עכורים המשכת טובות וישועות, זה על ידי שוחזרת וכו' והודעת וכו', שבאמירתה תורה ומוסר תוכל להמשיך להם שפעת ברכה מאלקים.*

זה כמקובל מרבותינו הקדושים שאמרות התורה דצדיקים בבחינת תפילה. וזה ומיליכים אה, כהו לשמעו אל הרנה ועין שמור טה, והוא ואל התפללה והבן.

הכותב למען החביבות והידידות להחברא קדישתא שאירית הפליטה, ומעtier בעדים לטובה ולישועה ברוחניות ובגשמיות, להם ולורעם אחרים עד ביאת ינון ב"א.

המצפה לישועת הש"ית בקרוב מאוד מואוד
יקותיאל יהודה הלברשטאם

* יש לציין בושה אשר דבר ב"ק מרין אדרמור" ז"ע בקדשו בנימוק לקריית ספריו הקדושים בשם "שפיע חיים", וכפי שנכתב בפקורת קדשו בפתח דבר ל"שפיע חיים" לימים הנוראים תש"מ: "שם הספר נקבע שפיע חיים לאשר בכל דברי התורה עבדתו בקדושה להשפיע חיים וברכות טובות על בני ישראל, וכן מרומו בראשי תיבות שלו בקדוש ושם אמו".

בשולחן הטהור ליל ש"ק פרישת יתרו תש"מ

בתוה"ק (שםות יי, ז) ויאמר יתרו ברוך ה' אשר הציל אתכם מצרים ומיד פרעעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים. צ"ב כפלו הלשון. וברש"ס פירש, אשר הציל אתכם משה ואחרון מיד מצרים ומיד פרעעה, ואת העם משיעבוד מצרים. ע"ב.

לדרבו גם אנחנו נعني בפירוש הכתוב, בהקדם ביאור הכתוב לעיל בפרשタ בא (י, כה-כט) ויאמר לו פרעעה לך מעלי השمر לך אל תופף ראות פני כי ביום רואתך פני תמותה, ויאמר משה כן דברת לא אומיך עוד ראות פניך, וברש"ס שם ע"ב (א, ח) ויצא מעם פרעעה בחורי אפ, על שאמר לו אל תופף ראות פנוי. ובגמרא (ובחמש קב) אמר ריש לקיש סטרו ויצא. ויש להבין הרי משה חלק כבוד למלכות כמו שאמר שם (שם) וירדו כל עבדיך אלה אליו וגנו, ואיך זה עתה סטרו על פניו והתגרה ברישעים שהשעה משיחתיהם (עי"ש בגמ' בocabim). גם יש להבין מדוע הוצרכה ישועת ד' לובא באופן שנדרשו פרעעה מעל פנויו. גם צריך ביאור מדוע שלוחו הקב"ה למשה להביא עשר מכות על מצרים ולא האבים בין רגע כבויו נברה דוקא משה לשילוחות זו.

והנרא להזכיר על פי מה שכתב זקה ז"ע בוישמה משה (פר' בלק ד"ה ועל פי האמור) בפרש הוגمرا (תענית נא) בסורה הוות דברתא, בשיבובותיה דרב בחלימה רב בדפשיא דברתא, סברו מיניה ממשום וכותיה דרב דפשיא, אותה היה בחלימה רב בדפשיא וכותיה טובא, הא מילתא זוטרא ליה לרב, אלא ממשום ההוא גברא, דשייל מריא זובילא ל勃勃ה. ול"ק, כי לפעמים הצדיק למדרגתו ראוי לחתפס אף בדקודך קל וכו', ואם כן שיש ציارة הגויה והמועל נחול נכנים במנינים וכו', אם כן בפני עצמו ראוי לחתפס ונכנים בתוך הכלל להמשקל, ואו יצאו כולם זביםם, והבן. עכ"ל עי"ש. היינו שכאשר השית' גוזר גזירה על כל ישראל רח"ל, או מסבב ברוחמו שתחול אותה גזירה גם על הצדיקים שבדור ושותם הר' את כל אהוביו, ובשמטלת הקב"ה מעלהם מסתלקת גם מהכל, ובבקשתו של אברהם אבינו ע"ה על אנשי סדום (בראשית יי, כד-כח) אולי יש חמישים צדיקים בתוך העיר האפה תפחה ולא תsha למקומם למפני חמישים הצדיקים אשר בקרבה, שבקש שתנצל כל העיר בנות הצדיקים שבקרבה שנכללו גם הם בגזירה זו, ואומר, חיליה לך מעשות דבר זהה להמות צדיק עם רשות והוא הצדיק ברשע חלילה לך השופט כל הארץ לא יעשה משפט, גם עם הרשעים בזוכות הצדיק.

לבן במצרים שלא היה ביד בני ישראל זכות להגאל בטענתו שריו של ים היללו עובדי עבודה זרה (ילקו"ש בשלוח רמו רלד), שלחו הקב"ה למשה למצרים כדי שתחול הגזירה גם עליו וינצלו כולם בזוכותו. אך כל זמן שלא הרע פרעעה למשה לא חל עליו השעבוד ולא יכול להגאל בזוכותו, לכן סטרו משה לפרעה על פניו ומור במלכות כדי שיקצוף עליו פרעעה ויגרשו מעל פניו ויבקש להמותו, וממילא חלה הגזירה גם עליו ויכולו ישראל להגאל בזוכותו.

בדרכ' זה נראה להפרש מאמר רבא (מגילא ג) מיהייב אנייש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, וצ"ב מודיע נקט סימן זה דייקא. ונראה לומר דנס

פורים היה גם כן על דרך זה, שהמוד עשה הקב"ה עם ישראל בסביבו שנזרת המן תחיה להשמדת לחרוג ולאבד את כל היהודים, ונור גם על הצדיקים שבדור, וממי לא נצלו ישראל בזאתם. ובזה יובן מה שאמרו חז"ל (שם טז) ע"פ אשר הכהן לו, תנא לו חכין, שכיוון שכונתו של המן הייתה גם למרדכי שהיה ראש הסנהדרין, אווי הוושב מוחשבתו בראשו ולעכמו הכהן ונתבטלה גזירותו. וזה פירוש מיהיב איניש לבסומי בפורייא עד דלא ידע בין ארור המן לבורך מרדכי, שיבקש ויפעל בשמיים שלא יבדילו בין ארור המן לבורך מרדכי, וכשייצלו את הרואין לכך דהינו צדיק כמרדכי יצילו גם את הגורע ביוטר שהוא מזור יהודי אף שלפי מעשיו הוא לע רשות מהן.

בזה יבואר הכלות בפרשتنا, ברוך ה' אשר הצל אתכם, היינו את משה ואחרן נ"ל ברשב"ם, ועל ידי שבטילה הגזירה מכם בטלה גם מישראל, והצל את העם מתחות יד מצרים. וזה פירוש וישמע יתרו וכ"ו את כל אשר עשה אלקיהם למשה ולישראל עמו, ועל ידי זה כי הוציאו ה' את ישראל ממצרים.

כלל ישראל זוקק בעת לרchromים וחסדים מרוכבים, ועדין לא היה במצב הזה מיום בריאת העולם, ויעזרו הש"ת שכימי מרדכי ואסתר יראנו לטובה אותה, ויומשכו אורות ימי הפורים והודש נפן הבعل"ט שהם זמני נסים ורוחמים על כל ישראל, ונוכה לישועת ה' בקרוב ונגאל גאות עולם בב"א.

๖๙

בשולחן הטהור يوم ש"ק פרשת יתרו תשמ"א

בתזה"ק (שמות יי, ב-ה) ויקח יתרו חותן משה את צפורה אשר משה אחר שלוחה, ואת שני בנייה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר היהתי בארץ נכricht, ושם האחד אליעזר כי אלקי אבי בעזורי ויצילני מהרב פרעה.

כבר עמדו המפרשים על שינוי הסדר, שהרי מוקדם ניצל משה רבינו ע"ה מהרב פרעה ואחר כך התגנור באرض נכricht. גם הרוי משה נתישב בארץ מדין ונשא Ashe שם ולא היה גר בארץ נכricht.

ונראה על פי מה שכתב בתרגום יונתן על הפסוק (במדבר יב, א) ותדבר מורים ואחרון במשה על אודות האשכה החשיות אשר לקח כי האשכה כosisות לך, ואשתענו מרים ואחרון במשה לתגמוץ דלא מהגנין על עיקם אתה כosisיתא דאסבוחי כושאוי למשה במירקה מן קדם פרעה וריהקה ארום לאיתא אסבוחי ית מלכתא דכוש וריהק מיניה. ע"ע. והוגם שUMBOWAR שלא קרב אליה ולא נגע בה, מכל מקום עצם הנישוואין עם האשכה כosisית לא עשה משה אלא מהשור ברורה, כי ברחה או מפני הרבה פרעה, ואלמלי היה מוגלה את זהותו ושאיש עבריה היה מסכן את נפשו כי היו מוסרים אותו לפרשא, ומכיון שהוא או קודם מתן תורה החמיר על עצמו כדי בדין בן נח שאסור למסור נפשו (עיין בארכיות בפרשת דרכם דרך האתרים דורש ב), ולא סירב לקחתה לאשה.

זה אמרה, כי גור היה *בארץ נבריה* הינו בארץ כוש, ואחר' נתן טעם על האשה הכוורת אשר ליה שם ואמיר, כי זה היה בעת אשר אלקי אב' בעורי ויצילני מהרב פרעה ומילטתי את נפשי לשם, והיויתי במצב של סכנה ולכון לךות אותה.

יעוזר הש"ת ויאיר מאورو של אדון הנביים ושאר צדיקי אמת לתוכך לבות בני ישראל החפצים ומשתוקקים ללכנתך בדרך אמת, וניגאל גואלה עולם בבב"א.

๖๙

בשולחן הטההור يوم ש"ק פרשת יתרו תשנ"ג

בתוה"ק (שמות כ, כ) ולא תעלה במעלות על מזבחו אשר לא תגללה ערותך עליו. בבעל הטורים כתב, תגללה ג' במקורה. הכא, ואיך תגללה רעתו בקהל (משלי כו, כו), בטרם תגללה רעתק (וחזקאל טי, ז), לומר שאם יגלה ערותו על המזבח יגלה רעתו בקהל, עכ"ל.

אפשר לומר דהנה זאת על האדם לדעת שאסור לו ללבת בהתנהנותו במדרגונות שאינן לפי ערכו ודרגותיו, דמחיוי כיודרא. אפילו להניח שתי זוגות תפילים דהינו גם תפילין דר"ת לכתיחילה חישיןן ליודרא, כדאיתא בש"ע (אורח סימן ה, ג) לא יעשה כן אלא מי שמצוחוק ומפורס בחידות, ומה שאנו מניחין אותן מושם דברי הבהיר יוסוף (שם, עי"ש בשער תשובה) שבמקומותינו רבבו תופשי התורה ומקצת בעלי בתים מנחים דר"ת ג"כ ולא מחיוי כיודרא עי"ש (עי"ע בש"ת דברי יציב חלק אורח סימן מה, ובהלן ז סימן ח). אכן צדיקים והצדדים יראי' שמים מרבים יכולות ללבת במדרגונות, אבל סתם אדם שאינו ראוי לכך אסור לו לעשות מה שאינו לפי השגתו.

לben אמרו הו"ל (נדרים כב) הנדר באילו בנה במתה, ובירושלמי (נדרים ט, א) לא דיק מה שאפרה לך התורה אלא שאתה מבקש לאסור عليك דברים אחרים, דבזה שהוא אוסר על עצמו דברים המותרים מראה עצמו כאילו הוא פרוש וכайлו הוא כבר נשמר מכל דברים האסורים.

בעניין זה כבר פירשתי כמה פעמים במצות נר חנוכה (עיין בשפע חיים מועדים לחנוכה, עמ' רcn, שי"ש-шиб), דעתך המצואה הוא כהנתנו רבנן (שבת כא) נר איש וכיתו, והמהדרין נר לכל אחד ואחד, והמהדרין מן המהדרין וכו' מכאן ואילך מוסיף והוליך, אינו אומר 'זה מהדר' אלא 'זה מהדרין' הינו שהוא מהדר בכל ימות השנה בשאר כל המצוות, הוא יכול להדר אף במצוות נר חנוכה.

כי אם אדם מהדר במצוות ואינו בר הכהן, אפשר שסימן הוא שעבר עבירות בסתר ורוצה להסתיר שאף אחד לא יידע מזה, ולכן הוא מהדר שלא יחשדו בו (עיין סוטה כא: וברש"ז שם ד"ה המכרע אחרים, ושם כב, ובחת"ס ע"ה פר' תוריין ד"ה וראה וד"ה והצריין, ואיתא בגמ' (סוטה ג) היה רב כי מאיר אומר, אדם עובר עבירה בסתר וחקב"ה מכריין עליו בגיןו וכו').

בזח נראה לפרש המוסורה, ולא תעללה בנסיבות על מזבחו, היינו שלא תעשה יותר מכפי דרגתך, למען אשר לא תגלה ערורתך עלייך, וכן בטרם תגלה רעתך, כדי שלא יתגלה קלונך ברכבים,adam תעללה בנסיבות שאינך ראוי להן או תגלה רעתו בקהל, שכולם יודעוו מהעכירות שעשית, ואפלו אם עשית עבריה בפרט ובחוורי חדרים ואף אחד לא ראה אותך מכל מקום להיכן שתליך ותפנה תשמע מספרים שעברת העכירות.

יעוזר הש"ת ויהי ה' אלקינו עמננו כאשר היה עם אבותינו, אל יעוזנו ואל יטשנו וכו', ונונאל גואות עולם בב"א.

לפרשׁת יתרו

ויקח יתרו חותן משה עולה וזבחים לאלקים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חותן משה לפני האלקים. ויהי ממחורת וישב משה לשופט את העם וגוי (שמות ייח, יב-יג).

ברש"י, ויהי ממחורת, מוצאי יום הכהנים היה, כך שנינו בספריו, ומהו ממחורת למחורת רדתו מן החרב וכו' עיי"ש. וברמב"ן כתוב, ויהי ממחורת, ממחורת היום שעשו זה שנוצר ישב משה לשופט את העם. ואמרו במלילא (כא) ממחורת יום הכהנים. ואין דעתם לומר שידיה ממחורת רמו ליום הכהנים, כי יום הכהנים לא נזכר בכתב שיאמר עליי ממחורת. וגם אין הכוונה שידה ממחורתו ממש, כי לא אכלו ביום הכהנים, אם היה להם יום הכהנים בשנה ראשונה קודם שניצטו בו וכו' עיי"ש.

לבאורה היה אפשר לומר בזח, דרש"י לעיל על הכתוב ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם גוי, כתוב, ומשה היבן הילך, והלא הוא שיצא לקראותו ונרגם לו את כל הכהוב, אלא שהיה עומד ומשמש לפניו, ע"כ, לפי זה אפשר שבאמת משה לא אכל ממחמת קדושת היום. אמנם עדין אנו ציריכים למודיע וללא האבות כבר שמרו את התורה עד שלא ניתנה (קידושין פ"ב: יומא כה), ובודאי שכן עשה אהרן קדוש ה' וכל זקני ישראל ואיך אכלו הם.

ונרא לומר בישוב דעת רש"י, דמצינו בחנוכת בית המקדש (מייק ט) אותה שנה לא עשו ישראל את יום הכהנים, והיו דואגים ואומרים שמא נתהייבו שנגיאין של ישראל כליה, יצתה בת קול ואמרה להם כולכם מזומנים לחיי העולם הבא וכו' עיי"ש. כן יש לומר שיום גבור ומ倜חיד היה לישראל לכשבא יתרו אל המדבר, כמו שאנו רואים שהتورה יחודה פרשה שלימה על כך, וכן או להסיפ פרשה בתורה, ובזח"ק מבואר שבכיאתו נכנעו הקלייפות והאלילים, והוא או יום שמה לאישראל, ולכן לא התענו ביום הכהנים. ויעיין מה שכתב זקה"ק ז"עanganria דכללה (בפרשנה) שמחמות גדול החתגולות או כי אין עוד מלבדו וכמו שידיה לעתיד, לנן היה אפשר להזכיר אף לשם אלקים, וכן נאמר עולה וזבחים לאלקים עיי"ש. ומכיון שהוא מעין לעתיד לבוא, עשו או משתה ושמחה על פי הדבר כמו בשעת בניית בית המקדש.

זה אשר נרמו בדבר הכתוב, ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חותן משה לפני האלקום, ככלומר שעל פי הדבר היה מה שאכלו אז בעצם יום הכהורים הזה. ותבן.

*

הרמב"ן כתוב, ויהי יתרו חותן משה עולה זבחים לאלקום, היה כל זה טרם בואם אל הר סיני. גם יתכן לפירוש שפידר הכתוב כל עניין יתרו, אבל היה זה אחר שעמד עליהם ימים רבים, ונוגnier במילה וטבילה והרצאת דמים כמושפט. ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם, עמו ביום החונתו כי חתן דמים הוא, ע"כ.

נרא להוסיף בזה על פי המופיע על צדיק אחד, שפעם בעבר יום הכהורים בשאכל סעודת המפסקת הזכירו לפני איזה חוליה מוסוכן, וציווה שבוא אליו מיד לסעודתו עמו. החוליה יצא מביתו בשארית כוחותיו ובקושי רכז הצלחה להגען לבית הצדיק, ואכל עמו בזה השולחן אשר לפני ה'. אחריו הסעודה נשתרפּ מצבו של האיש והפך לחות בריא אולם כאחד האדם, וצם ביום הכהורים כדת וכדין. כל זה מכח הצדיק אשר עניין רפואת החולים היה מן המדריגות הקטנות של הצדיקים, ועל דרך צדיק גור ותקב"ה מקיים (מי"ק טז).

והנה מצינו באברהם אבינו ע"ה כשמי עצמו נחלה ובא אליו הקב"ה לבקר את החוליה (ריש' בראשית יג, א), ומסתברograms יתרו – שלפי חשבון השנהים היה או כבר ז肯 מופלג – אחרי שמיל עצמו נפל למשכב, ולשם כך הביא עולה זבחים לאלקום לביקש על רפואתו והחלמתו, וכשרה זה את אהרן קרא אותו לסעודת לאכול לחם לפני האלקום, שבאכילתו מסעודה הצדיק יעלה ארוכה למכתו.

עוד נראה על פי המופיע על אחר מגדרי הצדיקים, שפעם בא אליו אחד שנחלה ובקש מלפניו לעורר עלייו רחמי שמיים, אך בראות הצדיק ברוח קדשו שכבר נגזרה עליו נזירה רח"ל ואין להшибה, שלחו אל ביתו. כМОבן שאותו חמיד נצטרע מאד לשמע הדברים והתהלך בקומה שחווה בעצבות ומרה שחורה. נטפלו אליו זKENI החפדים ושאלו אותו מודיע פניך רעים היום, וסיפר להם גופא דעובדא היכי הות. התחליו לדבר אל לבו דברי חיוק וידעוד, ושלחו להביא משקה ושטו ואיהלו לו להחימם כנהוג. אחר כך חור ובא לפני רבו אשר נשותם מאד לראות עליו כי נתבללה רוע הגויה, ובשיפר לו ששתה להים עם החפדים, גענה הרה"ק ואמר בהתפעולות: אבן כה גדול כה החפדים שעשרה חפדים יכולים לפעול ממה שאין בכוו של רב. ופשוטן של דברים הם דכלבי עשרה שכינטא שריא (סנהדרין לט). וגדול כוחם ביוטר.

לוֹזָה כשהעה לה כל החפדים ואנשי מעשה שיתאספו לאכול לחם לפני האלקום יכולים להמשיך לו רפואה שלימה.

עוד נראה על פי מעשה שחווה אצל הרה"ק רבי יצחק מדורחוביטש ז"ע, שכידוע היה מרובה בתעניתים וסיגופים. פעם בא לפני איש אחד להזכיר את בנו החולה וגנתן

לו שני רובל לפדיון נפש. הלא הראהך ומפר את הכספי להרבנות וציווה עליה להכין סעודת גдолה בכשר ויין, וישב וסעד. בתוך הסעודה הגען האיש ובכורה טובה בפיו שבענו הבריא. לפרש תמייתתו על הדבר שתbatchת שיתובוד לחרבות בתפלת ישב לאכול, הסביר לו הראהך: אלמלי הייתי יושב בתענית ואומר תהלים, לא היה בכך שום דבר יוצא מן הרגיל, שהרי כך מנהגנו ביום, לפיכך ישבתי לטעוד ונעשה מזה רעש גדול בשמיים ששאלנו מה יום מיוםים שאני מරבה בסעודה, ואמרו שזה מהמת שאיש אחד נתן לי כסף בשבייל רפואית בנו, ומתוך כך עלה ובא וכרכנו לטובה ונפקד בדבר ישועה ורוחמים.

ונראה שכן עשה אהרן נביא ה', ששינה מדרךו בקודש לישב בתענית ובסיגופים, וישב לאכול להם, ומזה יתעורר בשמיים שזה לכבודו של יתרו, וממילא יומשך לו רפואית שלמה מן השמיים.

עוד בענין הסעודה שעשה אהרן נראה לומר, דהנה מודעת ואת מדרך הצדיקים שעובדים את הש"ת באכילהם עבדה נבואה מעל גובה בכונות נשבות על כל דבר ודובר. ושמעתינו מכ"ק אאמו"ר ז"ע שבכונות הארץ יש כוונה מיוחדת על הלעימה וכוונה אחרת על הכליעיה, ואמר שנטקתה זהה שהרי הלעימה והכליעיה באים כאח袂 אצל האדם ואיך שיק כוונות מיוחדות בהם, עד שראה אziel וקה"ק בעל דברי חיים ז"ע, שאכן הלעימה והכליעיה היו אצלם שתי פעולות נפרדות.

והנה כשהבא יתרו להתגניר חשב שאפשר לעבד את ה' רק בקרבתו על המזבח לריה ניחוח אשה לה, ובאו אהרן וכל זקני ישראל ללימודו שגם בשעת סעודה יכולים לעבד את ה' וזה לאכל להם עם חותן משיח לפני האלקים, היינו שוגם באכילת הלחים יש עבודה גבורה.

[מתוך שיעור חומש ורשי פרשת יתרו תשכ"ה]

כוס של ברכה

נרים ונשא קדם יידידנו הנכבד מאדר נעלָה
מחשובי סופרי המלך כי' ממן אדמו"ר הגה"ק ז"ע
הזכה רבות בשנים לעסוק בבירור מקחו של צדיק
הראה"ג ר' אברהם אלעזר העסקל שליט"א

לדגל שמחת נישואין הבת תח"

עב"ג המומ' בתויר"ש הבה"ח אלilio שינפלד שיחי' במזל טוב
זאת הברכה עמוקה לבנו שלוחה, שיה"ר ואך קול ששוון וקול שמחה,
שמע ביבו לרווחה, מתוך רוב נחת ושפע חיים ברכה והצלחה.

לקויים רצון צדיק!

המעוניינים לתרום להדפסת גליונות הד"ת לבבורי השמחה במעונים
או להנציח קרובים – נא יפנו מבועד מועד בטלפון: 052-7140042

יעמדו על הברכה ידידינו הנכבדים שהדרימו תרומותם קודש להדפסת הגליון

משפחה גריינצוויג הנכבדה הי"ז

לעילוי נשמה אביהם עטרת רاشם, הרבני החטיד המופלג
מוח"ד דוד יהודה ב"ר נפתלי הירצקא ז"ל גריינצוויג

שהיה דברוק ומוקשור לכל לב ונפש לרביבנו הגה"ק ז"ע

נלב"ע ביום כ' שבט תשס"ד

תנצ"ה

הרה"ג רבי יואל נחום מאשינסקי שליט"א

ראש כולן חותם "מנחם ציון" בעיה"ק ירושלים

לעילוי נשמת

אביו הרה"ג מוח"ר צבי ב"ר דוד ז"ל מאשינסקי

שהיה מקישר בלונ"פ לכ"ק מrown אדמורי ז"ע ולמד ולמד את תורה עד יומו האחרון

נלב"ע ביום כ' שבט תשס"ד – תנצ"ה

הרה"ח ר' אברהם שפייצר הי"ז

ירושלים

לעילוי נשמת

אביו הרה"ח מוח"ר חיים דוד ב"ר מאיר ז"ל שפייצר

נלב"ע ביום כ"ג שבט תשע"ב – תנצ"ה

לעילוי נשמות

הרה"ח מוח"ר אליעזר ב"ר משה ז"ל הרש��וביין

נלב"ע ביום י"א אדר תשע"ה

זונתו מרת טערל ע"ה ב"ר יצחק שלמה שו"ב ברוק ז"ל

נלב"ע ביום כ"ד שבט תשמ"ט

מרת בילא ע"ה ב"ר משה ז"ל – נלב"ע ביום הושענא רביה תשע"ה – תנצ"ה
הונצחו ע"י המשפחה החשובה הי"ז

הרה"ג ר' משה ויינגרטן שליט"א

חבר בית דין צדק נתניה, ובב"ד הגר"ן קרלין שליט"א בבני ברק

לעילוי נשמות

אביו הרה"ח מוח"ר שמואל ב"ר צבי ז"ל – נלב"ע ביום כ"ד שבט תשס"ז

אמו מרת גיטל ב"ר משה ז"ל – נלב"ע ביום י"א סיוון תשנ"ט

ואהיו הרה"ח מוח"ר צבי ב"ר שמואל ז"ל – נלב"ע ביום כ"ב שבט תשס"ז – תנצ"ה

יעמדו על הברכה ידידינו הנכבדים שהדרימו תרומותם קודש להדפסת הגליון

הרה"ג מוריינו מאיר מושולם הלברשטאם שליט"א

בנו יקיו של כ"ק מרון אדמו"ר הగה"ק שליט"א

לזכות בנו שמואל דוד שיחי

שנולד לו במזול טוב

יזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעשיך לטאפרת בית אבוח"ק, ולרוב נחת ואושר בה"י

הר"ד מנחם מנדל וקסמן הי"ז – קריית צאנז, נתניה

לזכות בנו דמו"ם בתויר"ש הבה"ח אהרן שיחי

לרגל שמחת נישואיו במזול טוב עב"ג תחי' בת הר"ד אליהו מילר הי"ז

החתונה אי"ה ביום ראשון הבעל"ט, כ"א שבט, באולם יהודאי בני ברק

יזכו להקים בית נאמן בישראל ויעלה זוגם יפ"ה י"ה, ולרוב נחת ואושר בה"י

הר"ד שמשון רבין הי"ז

קריית צאנז, נתניה

בן הרה"ח ר' ישכר דוב זיל, והtanן הרה"ח ר' יוסף שמואל פרקש זיל

לזכות בנו הב' ישראל יצחק שיחי שנכנס לעול המצוות במזול טוב

יזכה לראותו עולה ומתعلاה במעלות התורה והיראה, ולרוב נחת ואושר בה"י

הר"ד משה מרדיי שר הי"ז

ביתר עליות

בן הרה"ח ר' חיים שרגא פייבל זיל, והtanן הרה"ח ר' משה יעקב אייזנברג הי"ז

לזכות בנו מיכאל חיים שרגא פייבל שיחי שנולד במזול טוב

יזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעשיך, ולרוב נחת ואושר בה"י

הר"ד מיכאל יהושע פאלק בלומנטל הי"ז

קריית צאנז, נתניה

בן הרה"ח ר' מרדיי ברוך הי"ז, והtanן הרה"ח ר' משה דוב שנך דיל"ז

לזכות בתו תחיה שנולדה במזול טוב

יזכה לגדלה לבעל תורה לחופה ולמעשיך, ולרוב נחת ואושר בה"י

הרה"ח ר' שרגא יהודה יהושע איצקוביץ הי"ז

קריית צאנז, נתניה

לעלוי נשמת אמו מרת רחל ב"ר ישעיה ע"ה

נלב"ע ביום י"ט שבט תשנ"ב – תנצ"ב